

BEHERSKET GLEDE OVER STIKKERDRAB

For et Aar siden var Opinionen her i Landet endnu delt overfor den Skærpelse af Modstandsbevægelsens Kamp, der dengang var ved at ske, derved at man var begyndt at skyde særlig farlige Stikkere - og derved at Tyskerne samtidig var begyndt med deres Repressalier paa tilfældige dansksindede. I Øjeblikket er Stemningen saadan, at der snarest kan være Grund til at advare mod altfor begejstret Bifald.

Samtidig er den tyske Propaganda i den Grad tvunget over i Defensiven, at man kan tillade sig mere Aabenhjertighed og Selvkritik. De Synspunkter, vi i den Anledning vil fremføre, er ikke nye. Det er noget, vi har ment hele Tiden. Men det Forhold, at Folk udenfor Modstandsbevægelsen - baade tyske og danske - tidligere med et vist Gehør i Befolkningen angreb Stikkerdrabene, tvang os til kun at beskæftige os med Forsvaret. Ikke fordi vi vilde lægge Skjul paa noget overfor vore Læsere, men simpelthen fordi vi ellers vilde blive taget til Indtægt af de Danske, der ubetinget var imod Stikkerdrabene, uden at ane hvad de talte om. Man kan ikke staa som passiv Tilskuere udenfor en Kamp paa Liv og Død og bedømme, hvad der er nødvendigt i Kampen. Det v a r nødvendigt, hvis Kampen skulde fortsættes, at dræbe nogle af de farligste Stikkere. Baade paa Grund af deres konkrete Viden om Ting og Sager og for derigennem at begrænse den uhyggeligt store Tilstrømning til Angiverbanderne.

Men man kom ikke let til Afgørelsen. Alle de Argumenter, der udefra er blevet anført mod Stikkerdrabene, har været gennemdrøftet indenfor Modstandsbevægelsen og bliver det stadig.

BETÆNKELIGHEDERNE

Der er nu for det første Repressaliermordene. Vil Hævnordene ikke standse, hvis Stikkerdrabene hørte op? Det er vanskeligt at sige. Tyskerne er vel nok kommet ind paa deres Myrderier af Raseri over, at deres Haandlangere blev dræbt, men om de ikke var kommet ind paa det alligevel, og om de giver Afkald paa et af deres Terrorvaaben, naar de først har taget det i Anvendelse, er en anden og meget tvivlsom Sag. Den Tilfældighed, der præger Repressaliermordene, taler ikke derfor. Hvis de nazistiske Metoder blev anvendt rationelt, skulde Repressaliermordene i og for sig være hørt op, saa snart det blev konstateret, at de hverken afholdt Modstandsbevægelsen fra at dræbe de Stikkere, man mente det nødvendigt at skaffe af Vejen, eller fik Befolkningen til at tage Afstand fra Stikkerdrabene af Frygt for Repressalier.

Men iøvrigt er hele Modstandsbevægelsen bygget op om en Forkastelse af den Politik og Filosofi, efter hvilken man skal bøje sig af Frygt for de Gemenheder, Fjenden vil finde paa, hvis man ikke bøjer sig. Denne "det mindste Onde" Politik har vi faaet nok af fra Chamberlain til Scavinius. At bøje sig og dermed anerkende Terroren, man bøjer sig for, betyder blot at udskyde Kampen, til Fjenden er blevet stærkere og man selv svagere.

Men der er andre Betæneligheder ved Stikkerdrabene. De har altid været udført af "organiserede" Folk indenfor Frihedsbevægelsen - med Undtagelse af det ulykkelige Tilfælde, hvor Fru Meyer blev dræbt - og anderledes maa det naturligvis heller ikke være. Men selv i disse ansvarlige Kredse er der en Risiko for Fejltagelser. Undersøgelsen kan begribeligvis ikke blive saa omhyggelig som i en Retssal. Ingen tvivler om, at de Mænd, der træffer Afgørelsen, tager deres Ansvar meget alvorligt, men Risikoen er der alligevel. Alene af denne Grund maa "Domfældelse" kun ske, hvor der foreligger ganske konkrete og fældende Beviser ikke blot for en Stickers Skyld, men ogsaa for, at han vil fortsætte sin Virksomhed og sidder inde med en ganske bestemt Viden, der gør ham farlig. Man bør derimod ikke indlade sig paa en almindelig Udryddelseskrig mod Stikkerne. Længere end Nødretsgrundsetningen dækker Handlingen, bør man ikke gaa.

Der har imidlertid i den offentlige Mening været en Tendens til at gaa videre. Nu kan det vel ikke undgaa, at Tider som disse modererer den Respekt for Menneskeliv, der har vundet Hævd her i Landet. Vi har sikkert ogsaa trængt til at lære, at der er Ting, der er vigtigere end Menneskeliv. Men vi maa for vor egen Skyld ikke lade os smitte af Nazisternes Foragt for Menneskeliv. Ingen kan vel lade være med at føle en vis Tilfredsstillelse over Meddelelsen om, at endnu en Stikker er uskadeliggjort. Mange er i en saadan Situation, at de rent personligt maa aande lettet op, fordi en Fare for deres eget Liv er fjernet. Men man jubler ikke over, at Mennesker dræbes, selv ikke naar det er ens Fjender, selv ikke naar det er Forbrydere, der alligevel senere vilde faa deres retfærdige Dom.